

Zpravodaj obce Říkovice



OÚ Říkovice
Ročník IV, Číslo 2

prosinec 2020

Úvodní slovo starosty obce

Vážení spoluobčané,

sami prožíváte situaci, se kterou nemáme zkušenosti. Žádný z nás si ji v takovém rozsahu nepamatuje a to slovo coronavirus, nebo Covid-19 nás ve všech činnostech nesmírně omezuje. Ještě horší je, že doposud nevíme jak dlouho potrvá a v jakém rozsahu ještě bude pokračovat. Vzniklé situaci nepřispívá ani roztržitost názorů, jedni situaci zlehčují, jiní odborníci varují před nedodržováním nařízených opatření.

Nenahraditelným dopadem této nenadálé situace bude propad státní ekonomiky a tím i důsledky dopadu do rozpočtu obce. Jelikož daňové příjmy obce činí necelých 90% veškerých příjmů, budou tímto sníženy.





Snahou zastupitelstva bude pomocí úspor, všechny naplánované investiční akce dokončit, ale již nyní pocítujeme prodlužující se termíny proplácení financí od státních orgánů a oddalování různých vyjádření potřebných pro realizaci naplánovaných akcí.

Činnosti potřebné pro chod obce, sečení porostů a úklid všech prostor ve vlastnictví obce v zimních měsících spojen s úklidem sněhu bude zajištěn v neomezené míře.

Kulturní a společenské akce se uskutečnily v omezeném počtu, některé musely být zrušeny, ale ty akce které nepostihlo omezení shromažďování proběhly ke spokojenosti všech zúčastněných. Oslavy vzniku samostatného Československa proběhly letos bez tradičního lampionového průvodu, zastupitelé obce uctili památný den položením věnce k pomníku v parku. Také rozsvícení vánočního stromku a

jesliček proběhne tentokrát v komorním prostředí bez možnosti účasti veřejnosti.



Závěrem chci popřát všem občanům naší obce šťastné prožití závěru roku 2020, hodně zdraví a klidu v osobním životě a pokud to jen půjde plnohodnotné prožití vánočních svátků se spoustou dárků pro děti.

V neposlední řadě chci poděkovat všem spoluobčanům, kteří se podíleli a pomohli během roku jakýmkoliv způsobem přispět na hezčí a příjemnějším soužití nás všech v naší obci.

Radomír Možiš, starosta obce

Kněžské svěcení a primice Josefa Hováda



Letos v létě zažily Říkovice neobvyklou událost. V obecním parku se totiž uskutečnila primiční mše novokněže Josefa Hováda (*1993). Naposledy se primice v Říkovících konala v roce 1934, tedy před 86 lety, kdy zde kněžské svěcení slavil Antonín Stískal, do letošního roku poslední kněz pocházející z Říkovic.



Josef Hovád byl na kněze vysvěcen olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem v sobotu 27. června 2020. Slavnostní obřad se uskutečnil v olomoucké katedrále sv. Václava a společně s říkovským rodákem byli vysvěceni také Milan Maštera z Vyškova-Dědic a Vojtěch Radoch z Ostrožské Lhoty. V katedrále při tom nechyběli farníci z Říkovic, Vlkoše a Bochoře doprovázení místním farářem Grzegorzem Zychem.



Primici, tedy svou první mši, sloužil novokněž Josef Hovád v Říkovcích ve středu 1. července. Po druhé hodině odpoledne vyrazil početný průvod od jeho rodného domu po hlavní ulici směrem ke kostelu. Primicianta doprovázeli rodiče i prarodiče, družičky, množství kněží, ministrantů, děvčat a chlapců v hanáckých i slováckých krojích a nechyběli ani místní hasiči v uniformách a zástupci obecního zastupitelstva spolu s množstvím místních a přespolních hostů. Kromě lidí z Říkovic a blízkého okolí se do vesnice sjeli návštěvníci z Prostějova, Svitav nebo Strážnice. Organizátoři odhadli, že v parku se nakonec při mši sešlo více než 800 lidí.



Poté, co průvod prošel obcí, došlo v kostele na žehnání ornátu a krátkou modlitbu, které se kromě místního faráře Grzegorza Zycha, který požehnal primiciantovi nové roucho, zúčastnili i všichni další koncelebranti následné mše, svitavský děkan P. Václav Dolák, kravařský farář a bývalý spirituál Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci P. Jan Szkandera a šumperský děkan P. Slawomir Sulowski, kterého mnozí pamatujeme z jeho působení v Říkovicích.

Krátce poté se v parku uskutečnila samotná mše svatá celebrowaná novoknězem. Hudební doprovod při ní zajistili členo-

vé filharmonie ze Zlína a Pěvecký sbor Stojanova gymnázia z Velehradu pod vedením Filipa Macka. První a druhé čtení obstaraly Marie Holubová ze Svitav a Jana Tobolová z Prostějova, úryvek z evangelia pak přečetl jáhen Jan Černý z Prostějova.



Mše se zúčastnilo 74 kněží. Kromě již jmenovaných například rektor Arcibiskupského kněžského semináře P. Pavel Stuška, prostějovský děkan, P. Aleš Vrzala, uherskohradištský děkan Josef Říha, šternberský děkan Antonín Pechal, otrokovický farář Pavel Šupol, P. Lukáš Karpinský ze Strážnice, P. Paweł Biliński farář z Oseku nad Bečvou, P. Radovan Hradil farář z Velkých Hoštice u Opavy, P. Paweł Zaczyk farář z Bohuslavic, bývalý farář z Horní Moštěnice P. Bedřich Horák dnes spravující mistřínskou farnost, P. Zdeněk Mlčoch z Dřevohostic, bývalý ředitel Teologického konviktu P. Alfréd Volný či teolog a misionář Václav Čáp. Přítomni byli navíc i další novokněží, Vojtěch Radoch, Milan Maštera a Jakub Lasák.

V poledne bylo velmi teplo a během obřadu proto dobrovolníci roznášeli přítomným, ukrývajícím se pokud možno ve stínu, pitnou vodu k osvěžení. Primici-



ant po mši poděkoval přítomným a především své rodině a blízkým, kterým předal kytice. Poté přijímal množství gratulací včetně přání místních farníků, kteří mu předali peněžitý dar. Pro přítomné bylo následně připraveno bohaté pohoštění a k poslechu hrála Cimbálová muzika Velehrad. Na výzdobě a přípravě altánu a parku se vedle farníků podílely i řádové sestry z Velehradu. S pečením cukroví a koláčů pomáhaly farnice nejen v Říkovicích ale i v okolních vesnicích.

Prvním působištěm novokněže se z rozhodnutí arcibiskupa stala Bystřice pod Hostýnem, kde byl jmenován kaplanem od 1. července. Kromě toho byl excurrando, tedy jako „dojíždějící duchovní správce“, pověřen rovněž správou farností Bílavsko, Loukov, Vítonice a Rusava. Myslím, že nejen místní farníci, ale i všichni ostatní obyvatelé naší obce mu přejí, aby se mu v jeho práci dařilo.



Obecní pečeť a znak

V letošním roce uplynulo třicet let od roku 1990, kdy se obec Říkovice osamostatnila na střediskové obci Horní Moštěnice. Součástí Horní Moštěnice byly Říkovice spolu s Beňovem, Starou Vsí, Dobřčicemi a Přestavlkami od roku 1976. V tomto čísle zpravodaje bych proto rád krátce přiblížím historické i současné symboly Říkovic, tedy obecní pečeti a novodobý znak.

Právo na první pečeť obdržely Říkovice od svého lenního pána, olomouckého biskupa Marka Khuena v polovině 16. století. Biskup privilegium obci udělil 9. prosince 1554 na příměluvu fryštátského písaře Filipa Lískovského. Z opisu biskupova privilegia vyplývá, že tehdejší obecní pečeť obsahovala černý štít s vysokou, zlatou skálou, pod níž byla zachycena tekoucí řeka. Pečeť měla v průměru 30 mm a byl na ní nápis: 1554*PECZET*WSI*RZIKOWICZ.

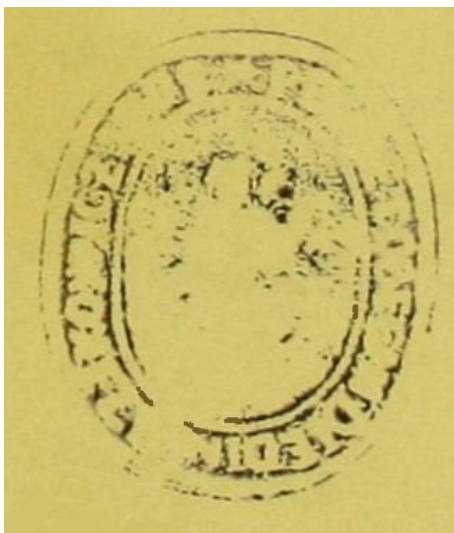


V biskupově privilegii z roku 1554 je první pečeť obce popsána jako: „totižto štít černé barvy a v tom štítu předkem skálu vysokou žlutou a vprostřed pod tou skálou řeku, více vodou tekoucí jim přidávající“

Zmíněné privilegium opravňovalo obec pečeti černým voskem a díky této biskupově listině navíc známe i jméno tehdejšího říkovského rychtáře, kterým byl Jan Kudlanka.

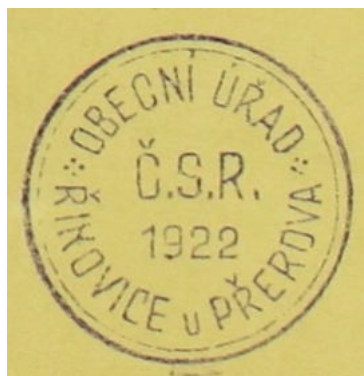
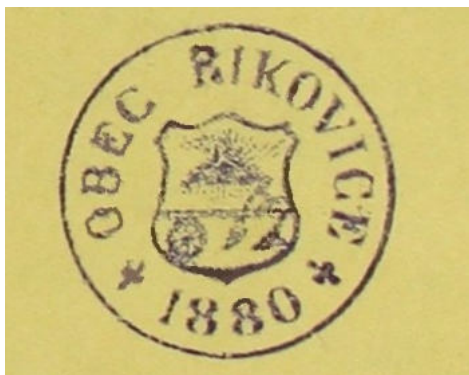
Vícero obecních pečetí udělených v té době biskupem Khuenem obsahovalo skálu či trojvrší a zdá se, že by se snad mohlo jednat o symboliku Olomouce, sídla biskupa, jejíž historické jádro se rozkládalo právě na trojvrší. Říkovice se tak staly jednou z prvních moravských obcí, která získala právo na vlastní pečeť.

Pečeť z roku 1554 využívala obec do konce 16. století. Od roku 1708 již ovšem Říkovice používaly pečeť novou. Ta zachycovala postavu Panny Marie, části pluhu— radlici a krojidlo a písmena „M“ a „A“. Radlice byla umístěna v dolní části pečeti pod vyobrazením Panny Marie a krojidlo bylo zachyceno pod písmenem „M“. Po obvodu této pečeti byl opis s textem: „PECZET OBECNI DEDINY RZIKOWITZ 1708“.



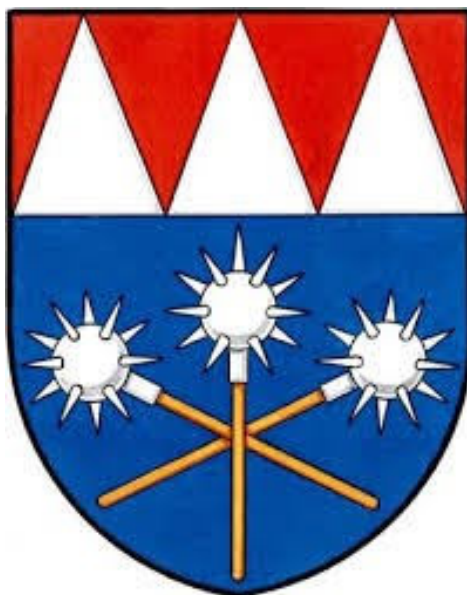
Fragment obecní pečeti z roku 1708 otištěný v obecní kronice

Z moderních obecních pečeti zmíním ještě tu využívanou na konci 19. století a razítko obecního úřadu používané po vzniku Československa. Na pečeti z roku 1880 je vyobrazen štít se zářící skálou v horním poli a v dolním je pak kolo a pluh s krojidlím a radlicí. Po obvodu je pak nápis: „Obec Rikovice*1880“. Jak si sami můžete prohlédnout níže, razítko využívané obecním úřadem po vzniku samostatné republiky obsahovalo nápis: *Obecní úřad* Říkovice u Přerova* Č.S.R. 1922.“



Tak se dostáváme k současnému znaku obce, který zřejmě všichni z Říkovice znají. Dle oficiální popisu se jedná o: „modrý štít pod červenou hlavou se třemi stříbrnými kuželi. V poli se pak nacházejí dva stříbrné řemdihy na zlatých žerdích, přeložené třetím vztyčeným řemdihem.“

Tento novodobý znak Říkovice vypracovaný respektovaným heraldikem Jiřím Loudou v roce 2001, schválil Parlament České republiky 12. prosince téhož roku. Oficiálně byl znak a prapor předán obci tehdejší předsedou poslanecké sněmovny, Václavem Klausem, 25. února následujícího roku. Obecní prapor kopírující znak je tvořen modrým listem s červeným žerďovým pruhem o šířce třetiny délky praporu, na němž jsou tři bílé kužele se základnami na dělicí čáře a s vrcholy u žerdi. V modré části jsou pak rovněž dva zkřížené bílé řemdihy na žlutých žerdích přeložené shodným vztyčeným řemdihem. Poměr šířky a délky praporu je 2:3.



Znak odkazuje na historii obce, která po staletí náležela olomouckým biskupům. Obsahuje totiž stříbrné kužely na červeném poli, které tradičně představují znak olomouckých biskupů a arcibiskupů. Tři řemdihy na modrém poli pak odkazují na šlechtický rod Říkovských z Dobřčic, který obec jako léno svěřené olomouckými biskupy spravoval více než tři sta let. Z erbu tohoto šlechtického rodu vycházejí i novodobé znaky nedalekých Přestavlk, Dobřčic a Věžek, které byly v minulosti rovněž součástí majetku Říkovských. Ve znaku Věžek najdeme na modrém štítu tři překřížené stříbrné řemdihy, Přestavlký užívaly ve znaku stříbrnou obrněnou

paži, držící zlatý řemdiň a ve znaku Dobřic je rytíř ve stříbrné, zlatě zdobené zbroji jedoucí na koni, který ve zdvižené pravici drží stříbrný palcát.



Na dvou obrázcích pocházejících z erbovníků z konce 17. století si můžete prohlédnout, jak vypadal znak vladckého a později i panského rodu Říkovských z Dobřic v tomto období. V jejich erbu skutečně najdeme v modrém poli stříbrnou paži v brnění držící trojici zkřížených, zlatých palců. Původně byly ve znaku tohoto rodu pouze tři zkřížené palcáty v modrém poli. V tomto textu jsme si krátce představili vývoj a symboliku našich obecních pečeti a znaku. K historii málo známého, ale rozhodně ne nevýznamného rodu Říkovských z Dobřic, kteří po mnoho generací vládli i obyvatelům v naší vesnici, se snad dostaneme v některém z dalších čísel zpravodaje.

Miloš Pacek

Použitá literatura: Štěpán, Jan: *Pečeť Říkovic podle privilegia Marka Khuena z roku 1554 a znakové privilegium pro Starou Ves u Přerova*. Jan Štěpán. In: *Sborník Státního okresního archivu Přerov / Přerov : Státní okresní archiv v Přerově [sv. 15], (2007), s. 31-34.*

SDH Říkovice

Vážení čtenáři, milí Říkovčáci.

Komu se nelení, tomu se zelení a pole zhnědlo orbou, nadprůměrná zemáková sklizeň už odpočívá ve sklepech a švestky kvasně čekají na zkapalnění v chutnějším stav. Zato Svatý Martin nám opět přinesl bláto, celosvětový bacil nás omezuje víc, než je zdravé a celoroční předpověď počasí, že bude sucho, se vyplnila, neb hospodští mají sucho v pípě a štamgasti sucho v krku. Ale neklesejme na mysli. Je tu další vydání říkovského zpravodaje a já mám pro vás, jak jinak, než samé pozitivně laděné informace. Přisladte si kávičku a jdeme na to.

Ze své pracovní pozice hned v úvodu upozorním na začínající topnou sezónu. Ti poctiví, co mají komín hezky vymetený a revizní zprávu schovanou někde v šuplíku, se mohou v klidu té kávičky napít, ostatní lajdáci si do kalendáře napíší upomínku a revizi komínového tělesa nechají provést ještě dříve, než bude na ostudu a pětistovkovou pokutu zaděláno. A jelikož neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, upozorním i na případ požáru udírny, u kterého jsem nedávno byl a též pukoťoval. Nyní zbystřete zejména vy, kdo máte udírnu dřevěnou. Mastnota nasbíraná z dřívějších uzení spojená s vysokou teplotou při začátečním roztopení udírny může způsobit nejen požár, ale hlavně ukončení výroby voňavých klobás či buček spálením pracně naloženého masa. O shořelé udírně nemluvě. Tak opatrnému uzení zdar, voňavému a chutnému výsledku zvláště.

Letošní plán akcí nás nepotěšil už od března. Co se neposunulo, to se zrušilo a prostoru k pobavení moc nezbylo. Ale i z toho mála co zbylo, jsme pro vás dovedli vykouzlit dvě krásné akce, které nesmím opomenout. Tou první byly hodové oslavy obce. Když jsme tyto oslavy měli na starosti před třemi lety, slavila naše základna 120 let a v rámci mimořádných dotací se povedl vyrobit překrásný prapor, který stále zdobí kancelář pana starosty. V letošním roce to mělo být v duchu křtu nového vozidla, ale současná situace zbrzdila i výrobu tohoto červeného mazlíka a od větších výzev typu mše svatá, V.I.P. oběd apod. jsme museli upustit. Největší eso v rukávu, které se nám podařilo vytasit, tak bylo počasí. Sobotní odpoledne jsme věnovali dětem, které v první vlně neblahé pandemie přišly o dětský den. V úzkém kruhu organi-

zátorů jsme popřemýšleli, co všechno jsme schopni vlastními silami pro děti připravit a nakonec si myslíme, že jsme toho nachystali až dost. Stěžejní ukázka hasičské techniky měla nadmíru úspěch. Jirka nestíhal odpovídat na všechny dotazy, kterými ho návštěvníci zasypali během příprav dalších ukázek. Nejvíce dotazů padlo na staronové dýchací přístroje Saturn S 7, které jsme podědili po moštěnských hasičích. Čtyři kousky s ocelovými lahvemi prověřil hlavně naši fyzikku. Zvládnout v nich zasahovat nebo jen projít zakouřený polygon (výcviková myši – opičí dráha), není zrovna lehké pro fyzicky nezdatné jedince. Další dotazy padly na Jirkův hovnocuckomplet – broďáky, pršiplášť a potápěčská maska s dlouhou hadicí namísto šnorchlu, v kterém Jiří čistí odpadní šachtu u Moštěnky, do které vy všichni osobně posíláte dárečky, které nezvládnou čerpadla překousat a přeposlat dál na čističku. Další vábivou atrakcí byla lanovka, kterou jsme napnuli, jak jsme večer zjistili, nejen pro malé děti. Ostatní stanoviště, vzduchovka, džberovka atd., jen podtrhla sobotní dětské odpoledne a třešničkou na dortu teplého odpoledne byla pěna, která dětské rejdnění zakončila. Za další článek programu musíme poděkovat Frantovi Pěchovi, který přemluvil své soukmenovce a Vlkošští mužáci nám tak zapěli z plna hrdla písně, které již dnes na zábavách nefrčí, avšak nejedno ucho starší generace zavrnilo při tom blahem. A čím víc vína jsme klukom nosili, tím líp jim to souznělo a tím víc se návštěvníci ke zpěvu přidávali. Po malé přestávce pro vás – času na úklid pro nás, se začalo smrákat a první akordy hudby vás přiměly znovu navštívit zámecký parket. Trio muzikantů pod názvem Los Playbojs se postaralo o neskutečně zábavně prožitý večer plný tance a zpěvu na jižní straně pódia, severní strana u výčepu bojovala s konzumací pestrého výběru tekutin od piva, přes míchané nápoje až po prověřené lihoviny – pod naší taktovkou vždy za lidové ceny. A komu nestačilo i tohle, toho dorazila již zmíněná lanovka, kterou jsme radši z bezpečnostních důvodů deaktivovali někdy kolem půlnoci. Kdo přežil sobotní hurikán a zavítal do parku i v neděli odpoledne, rozhodně neprohloupil. Pestré občerstvení a všem známé hudební uskupení kapely Esmeralda zpřijemnilly návštěvníkům posezení na čerstvém vzduchu. I když byly lavky obsazené nebo parket plný, fronta na Geňovy makrely rostla s každou prodanou rybou. Když jsme uklidili poslední kelímek a schovali poslední setový stůl, tajně jsme doufali, že za měsíc se tato účast zopakuje při dráždní vašich chuťových buněk gulášovými variacemi.



A první víkend v září, jak již tušíte, patřil kotlíkovému klání o říkovskou vařečku, kterou k obhajobě svého loňského prvenství přinesli kluci hájící barvy našeho obecního zastupitelstva. Týmů letos bylo opět pozhnaně. Osmero kotlíků z Říkovic přišlo potrápít trio kotlíků přespolních, a to z Moštěnice, z Hulína a z Vlkoše. Bohužel virová pandemie neumožnila zahraniční návštěvu, a tím povýšení tohoto klání z přespolního na mezinárodní. Maďaři, kteří se tu posledně cítili jako doma, Vás tak touto cestou nechají aspoň pozdravovat. V gulášovém zápolení se tedy utkalo jedenáct týmů, které ze sebe opět vydaly to nejlepší. Letos jsem si mimo porotu osobně zkusil ochutnat co nejvíc vzorků, a i když jsem na rozdíl od poroty věděl od koho guláš je (po známosti nikomu nenadržuju, prostě mám rád guláš), konečným výsledkem po součtu hlasů jsem byl s porovnáním těch typů mých překvapen. Opět se potvrdilo rčení - sto lidí, sto chutí. I přes mé favorizované typy jsem rád, že putovní vařečka zůstala na rodné hroudě, ale je mi divné, že obecní guláš poslední dobou vyhrává nějak často. Zajímavé. Jitrničky na stromech nerostou, pivo v Moštěnce neteče a vodné stočné je pořád stejně drahé. Asi to Radek s Jirkou a Karlem prostě fakt umí. Ještě jednou gratulujeme. Nicméně jako organizující složka, jejíž umístění opět skončilo nevalně, valně jsme radši vsadili na propagaci nezahuštěné formy vařené stravy tekuté. Pět druhů piva doplnilo plakátový název akce na pivo&gulášfest a sudy se ze skladu jen koulely. Ti, kdo nestihli ochutnat kotlíkový sen, mohli pak z rukou moštěnského týmu ochutnat kýtu z grilu, která se v ústech

přímo rozplývala. Za tuto pochoutku klukům děkujeme. Líbivou atmosféru dokreslilo už jen vydařené počasí a country kapela kluků z Holešova. A i když vím, že se nikdy nezavděčíme všem, rádi přijímáme poznatky, chválu i kritiku a v příštím roce bude změna doprovodného programu. Říkovice jsou přece jen dědinou bigbítovou, tak tu kapelu osvěžíme.



Další akcí, které jsme se účastnili, aniž bychom ji organizovali, bylo vaření kotlíkových gulášů v Olšičkách při ukázce výcviku dravců. Tuto společenskou událost pořádal myslivecký spolek Olšina a gastronomicky byla na vyšší úrovni než náš Gulášfest. Uprostřed remízku nedaleko Vlkoše se v půlkruhu vařily čtyři druhy guláše a navíc dršťková polévka. V kotlíkách tak bublala myslivecká srnčí klasika v podání rodiny Otáhalů a Pitnerů, kterým jsme my, na oplátku za účast na našem gulášfestu, přijeli uvařit guláš vepřový. Dále bylo k mání ochutnat gulášek hovězí a také hlívový. K utišení žaludečního kňourání nabízel doprovodný jídelniček také gyros s hranolky, uzenou klobásku a bůček. Jak je vidno, vlkoští obyvatelé jsou v zažehnání hladových



choutek asi o čtyři metry dále než my. I když počasí k posezení moc nevyzývalo neb foukalo jak na horách, tuto akci navštívilo přesně tolik strážníků, aby se vyprázdnily všechny hrnce a kotliny. Pro mě osobně to byla venkovní premiéra a jsem rád za chválu sousedních kuchařů, že ten náš vepřový guláš, který mi pomohl uklohnit Pavlík Opletal, byl chuťově na úrovni kvality těch hovězích či srnčích. Škoda kdo neochutnal.

Mno, dost bylo přecpávání, je potřeba také zmínit nějakou tu činnost záahovou a pracovní. Jako první vzpomenu dvojí čištění kanalizační šachty u Moštěňky. Při prvním úspěšném pokusu byl se-



strojen již zmíněný Jirkův „Hovnocuckomplet“, který pomohl udržet Jirku ve stavu neomdlévajícím při vybírání všeho možného látkového i jiného odpadu z nasávací trubice obou čerpadel. My asistenti, jsme z vrchu čerpali stále přitékající splašky tak, aby se neutopil a podávali mu různé nářadí, které si usmyslel použít při demontáži, čistce a zpětné montáži čerpadel. Další výjezdy, i když bez svolání jednotky, mířily k vlkošské zatáčce. Nechápu. Ty lidi tam snad bourají schválně, jen aby nás utvrdili v myšlence, že ten nový naviják na novém autě nebude jen na okrasu. I když se vyproštění netýkalo vás říkovských, přesto si neodpustím zdvižený prst, jezděte tam opatrně, ať ten nový naviják nestrhneme dříve, než přijede kontrola z generálního ředitelství hasičů na splnění provedení technických podmínek nového auta. To by se asi kluci pražští divili. Závažnější situací, u které naše jednotka figurovala, byly říjnové povodně, které zasáhly rozsáhlé území nejen Olomouckého kraje. V případě naší obce, kde byl vyhlášen třetí stupeň povodňové aktivity, hrozilo opět zatopení spodní části obce. Kontrolní hlídkou na mostě nebyli jen kluci z naší jednotky, ale většina vás Říkovčáků, kteří jste se přišli na tu masu vody podí-





vat. A když už jste přišli, tak ne po prázdnu. Nemálo z vás přineslo klukům nějaké to zahřívadlo, některá zahřívadla byla vylepšena jinými zahřívadly a prý ty zahřívadla dokonce spláchli nějakou tou svačinou. Touto cestou za své kluky v jednotce děkuji všem, co jste je zahřáli. Obětavost našich kluků v podání Jirky, Kokeša a Šimona šla ale dál. Problémové místo je vždy vtok dobrčického potoka do Moštěnky. A kluci se jali výpravy tento vtok zkontrolovat. S Avii pak při výpravě zapadli a museli se najít obětavější jedinci s traktorem, aby ty kluky z té rozbahněné kontroly vytáhli. Naštěstí úspěšně, protože my tu Avii ještě chvilku potřebovat budeme. Ačkoliv to v jiných obcích dopadlo hůře, my jsme si protentokrát vystačili s vlastními silami čerpáním kanalizace zpět do řeky a likvidační práce zahrnuly jen vyčerpání několika sklepů. Počasí se brzo umoudřilo a voda odtekla tak rychle, jak rychle přitekla. Ach ta suchá předpověď. Ještě že ochota a spolehlivé stroje neopustily akceschopnost naší jednotky.



Ještě zmíním lehkou pomoc při zorganizování primic Pepy Hováda. Materiálně i fyzicky jsme pomohli v parku při chystání, v den konání jsme hrdě nesli v průvodu prapory a já se pokoušel řídit dopravu u hlavní křižovatky na Přerov. Avšak někteří domorodci nedbali výstrahy ani uniformy hasiče a k domovu se hrnuli jak formule do cíle, aby o tu mši v parku nepřišli. Pepovi ještě jednou gratulujeme.

Poslední brigádu, kterou jsme ještě letos stihli, byla železná sobota. Vše bylo připraveno. Rozhlas upozorňoval o sto šest, kontejner přijel v pátek, napumpovali jsme svaly a v sobotu vyrazili do ulic. Po lehkém zhodnocení situace jsme odhadovali půl kontejnera železného šrotu. Ejhle a ouha. Čím více jsme po vesnici jezdili, objevovalo se u cesty stále více popelnic, praček a kočárků. Hlavně kočárky. Půl porodnice bychom s nimi odvezli. Jako by se říkovské maminy zařekly, že už

stačilo. I kluci už si ze mě dělali legraci, že přemýšlím o třetím přírůstku a nemohu si vybrat z toliko pestré nabídky. Ale vážně. V devět ráno jsme začali a o půl druhé jsme skončili. Hladoví a s rukama až po zem jsme si jen posteskli, že není otevřené bistro, kde bychom to jedním vařeným pěkně spláchli. Čtyři vlečky naplnily kontejner až „na kopeček“. Velký dík patří řidiči traktoru panu Říhovi, který s námi vydržel až do konce. Neseděl a nekroutil jen volantem, ale také nosil. Když bimbál kostel a svolával k obědu a my stále plnili kontás, myslel jsem, že nás pozene smetákem, co měl nachystaný za brankou. On však s úsměvem jen dodal, ještě ke hradu kluci! No mákli jsme si všichni. A Vám všem co jste železným šrotem přispěli, moc děkujeme.

Závěrem ještě pár informací o našem čtyřkolákově značky Renault. Nechci moc předbíhat, takže jen z okna porodnice. Porod to byl dlouhý, ale kluk je na světě. Délka skoro šest metrů, ale nebojte, do kolíčky pod okny pana starosty se vleze. Váha do 3,5 tuny a barvu má zdravě červenou. Představy a sny se tak změnily ve skutečnost a nyní se jen doladuje, co všechno se prckovi vleze do baťošu. Bohužel křest mrňouse musíme posunout na rok příští, ale o to víc si to snad společně užijeme. A jen moje malé zamyšlení. Před třemi lety jsme na hodech světili prapor za 65 000. Letos jsme (bohužel skoro) světili nové auto za 1 300 000. Bojím se, co a za kolik budeme světit na hodech pořádaných hasiči za tři léta. Že by nová hasičárna?

V letošním roce těch akcí spousta neproběhla, tak doufám, že si to všechno v roce příštím vynahradíme. Dětem připravíme jejich den v ten správný den, památku vzniku naší republiky uctíme lampionovým průvodem a školení a výcviky proběhnou naostro a ne jen online přes počítač.

Takže jako vždy, držte nám palce i pěsti, snad už to odvané ten vir a přivane sníh, zdraví a štěstí.

Ohni zmar a v dalším čísle zdar.

Ing. Radomír Vlach

Starosta SDH Říkovice

SK Říkovice

Rok 2020 je téměř u konce a je proto na řadě tradiční ohlédnutí. Letošní rok byl kvůli bezprecedentním hygienickým opatřením pro nás všechny dozajista výjimečný. Fotbalu ani dalších kulturních akcí jsme si proto letos příliš neužili. Po předčasném ukončení minulé sezóny měl klub i hráči dlouhé jarní a letní měsíce klidu. Během této doby se členové oddílu s podporou obecního úřadu zapojili alespoň do několika brigád, během kterých došlo na další zvelebení místního sportovního areálu. Dokončily se úpravy nových střídaček, pískovalo a upravovalo se hlavní hřiště, okolo kterého byly opraveny polámané lavičky. Nově byla též vymalována šatna hostů. Kromě těchto předsezónních příprav nelenil ani realizační tým, který zařídil angažování posil a do týmu tak během roku přibylo mnoho nových hráčů.



Nové tváře vyžadovaly nutné sehrání a tak jakmile to bylo díky rozvolnění vládních opatření možné, sehrál „A“ tým přípravné zápasy, v nichž jsme se střetli s mužstvy Prosenic a Staré Vsi. V létě byl rovněž při vzpomínce na zesnulého pana



Jiřího Otáhalíka uspořádán turnaj v malé kopané. Těžkou prověrkou před zahájením sezóny byl zápas domácího poháru FAČR. V prvním předkole byl soupeřem Říkovic favorizovaný Brodek u Přerova. Na domácím hřišti se po výborném výkonu zrodila po 90 minutách nečekaná remíza 2:2. Naše mužstvo ale nakonec bohužel vypadlo po penaltovém rozstřelu.

Ani do nového ročníku 2020/21 nevstoupilo „Áčko“ vůbec špatně. Na úvod jsme sice v Brodce prohráli 22. srpna po výsledku 3:0, avšak především výkon a předvedená hra proti favoritům soutěže nebyly v bezbrankovém prvním poločase vůbec špatné. V prvním domácím zápase 30. srpna zvítězili muži nad Černotínem, který si z Říkovic odvezl vysokou prohru 6:1. Ve třetím kole mužstvo 6. září padlo ve Vlkoši po výsledku 3:1, kdy jsme opět doplatili na neproměňování šancí. 12. září nás čekalo náročné utkání v Polkovicích řízené nešťastně rozhodčím Oulehlou. Po remíze 2:2 nakonec rozhodovaly penalty, během kterých jsme i díky vynikajícímu výkonu brankáře Fišera dokázali strhnout vítězství na svou stranu. V zápase s Lobodicemi, 20. září, zařídil tři body z proměněné penalty Michal Prachniar a z výhry jsme se radovali i o týden později, po výsledku 0:3 v Křenovicích. Velmi napínavý domácí zápas proti Bochoři se nám podařilo otočit ve druhém poločase z 0:2 na konečných 3:2. Pověstná „Csaplárova past“ tentokrát šťastně sklapla a hattrickem se v tomto zápase blýsknul Libor Hrabovský.



Poslední uskutečněný zápas se herně ani výsledkově nevydařil a mužstvo v Říkovicích podlelo po výsledku 1:2 hranické Dukle. Již tento zápas doprovázela bezpečnostní opatření. Hrál se bez diváků a bylo zřejmé, že s nastupujícím podzimem znovu v celé republice dojde na zpřísnění hygienických omezení. Poslední podzimní kolo, v němž jsme měli čelit týmu z Tovačova, bylo záhy odloženo na jaro a vzhledem k rychle se měnící situaci nikdo ani dnes nedokáže odhadnout, jestli a



kdy se vlastně vůbec bude tento ročník dohrávat. V neúplné podzimní tabulce muži z Říkovice se 14 body obsadili 5. příčku z deseti týmů. Během osmi odehraných zápasů jsme zaznamenali čtyři výhry, jedno vítězství na penalty a tři prohry. Vstřelili jsme 17 a obdrželi 13 branek. Naši žáci hrající společně s Žalkovicemi kroměřížskou soutěž starších žáků se prozatím po dvou vítězstvích a čtyřech prohrách umístili na 9. místě jedenáctimístné tabulky s 8 vstřelenými a 24 inkasovanými brankami.

Nezbývá než popřát všem čtenářům pevné zdraví a hodně sil v novém roce. Doufejme, že nejhorší je za námi a rok 2021 k nám bude v mnoha ohledech přívětivější než ten letošní.

Rozhovor s Ivanou Opletalovou

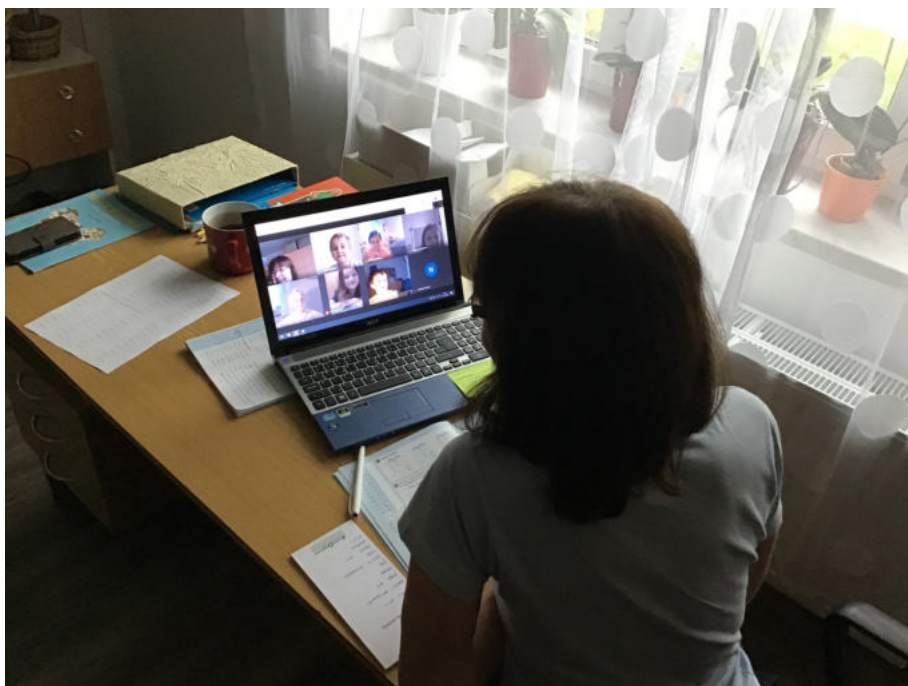
I vzhledem k současnému výjimečnému stavu jsem tentokrát o rozhovor poprosil paní Ivanu Opletalovou, učitelku ze základní školy ve Staré Vsi.

Asi všichni víme, že letošní situace byla i ve školách kvůli jejich uzavření hodně nezvyklá. Předpokládám, že s takovou situací jste se ještě jako učitelka nese-tkala.

V životě by mě nenapadlo, že se s něčím takovým potkám. A že se právě počítač stane takto nezbytnou součástí našeho povolání. Bylo to opravdu náročné a stresující, hlavně z počátku, v tom prvním období na jaře.

Učíte na základní škole ve Staré Vsi. Jak se současná situace a distanční výuka promítá do stavu vyučování na Vaší škole? Jaké je učit online?

No on i na základní škole je rozdíl v tom, jestli jde o výuku větších dětí nebo



úplných malochů. Jednak jsme s tím nikdo z učitelů neměli žádné zkušenosti a já měla navíc na jaře na starosti právě prvňáky. Takže to bylo dvakrát tak náročné, protože ti malošci pořád potřebují pomoc, nelze je jen tak bez pomoci posadit k počítači.

My ze začátku neměli představu, jak to budeme vlastně dělat. Takže jako první bylo nejdůležitější navázat kontakt s rodiči těch dětí a muselo dojít k dohodě, jak budeme vlastně výuku realizovat.

A jak to děti zvládají? Narazili jste na nějaké problémy? Třeba technické?

Výhoda je, že naše paní ředitelka je mladší ročník a v IT technice se přeci jen lépe orientovala. Dokázala sehnat různé kontakty a dávala nám náměty na to, jak vlastně to vyučování online postavit. Osvědčily se nám Padlet nástěnky, služby G Suite, Google Classroom a videohovory skrze Google Meet. Za IT podporu vděčíme hlavně Pavlu Opletalovi. Naučit se tyto služby využívat nebylo z počátku jednoduché. Někdy se nám dokonce stávalo, že děti byly v seznamování s těmito věcmi i svižnější a pohotovější než my.

V tomto druhém období jsme už mnohem připravenější. Už šlo jen o to doučit ty mladší děti, které to nezažily, jak se vlastně připojit. Takže než se školy zavřely, zajistily jsme, aby se děti dokázaly připojit k G Suite, do Classroomu, uměly spustit Google Meet a připravili jsme na to i rodiče těch malých dětí. Ale neříkám, že to není náročné – je to náročné jak pro nás pedagogy na samotnou přípravu – tak také pro děti a rodiče. Celá výuka je dnes závislá na kvalitě té techniky. Protože, když selže připojení nebo počítač, tak člověk může mít připravenou krásnou hodinu, ale celé to jde vniveč. Je třeba také náročně usměřňovat děti, aby měly vypnuté mikrofony, když právě nehovoří a tak podobně.

U malých dětí navíc stejně musí být během výuky online přítomní i rodiče. Ti jim pomáhají, aby se vlastně při práci s počítačem vůbec zorientovaly. Bez toho, aby jim někdo napřímo pomáhal, ukázal prstem na obrazovce, by to nešlo. Děti to samostatně zvládají většinou až od třetí třídy. Na druhou stranu to pak ty děcka dělají hrozně rády. Když vidím tu pozitivní odezvu prvňáků potom, co se ráno připojíme, tak to je pak velká odměna.

Určitě se shodneme na tom, že učení takhle na dálku dětem bere sociální kontakt. Malé děti přicházejí i o normální nástup do školy. Napadá mě ale, jestli jim to na druhou stranu nepřidává zodpovědnosti a třeba i nepomáhá s lepším zvládním techniky.

Na začátku té první vlny to některé děti braly jako: „Hurá, jsou tady prázdniny!“ Najednou pak zjistily, že tak to není. Nakonec je to donutilo pustit se do práce a teď už k tomu přistupují jinak.

Na jedné straně se děti učí určité samostatnosti, ale na druhé straně, když u těch malošků sedí rodiče a maminky některým poradí: „Tady na ten řádek napiš to a to“, tak takovým dětem pak ta samostatnost, které by se měly učit právě ve škole, chybí. Samostatná práce, schopnost se rozhodnout a orientace v textu, to jsou věci, které vidím nejvíc, že teď často schází. Určitě jim chybí i ten kontakt. I mě jako učitelce. V normální výuce jim můžu rychle poradit co je dobře, co špatně, pohladyt je. Přímý kontakt nic nenahradí.

Výhodu to má naopak v tom, že takhle pod dohledem rodičů to mám jako bych měla stále hospitační hodiny. (*smích*) Oni díky tomu vidí, jak se učíme, co s dětmi děláme, čemu je třeba se u nich dál věnovat. Takhle napřímo je to určitě lepší, než když normálně dřív o problému slyšeli jen na třídních schůzkách. Je pozitivní, že rodiče vidí při výuce i další děti. Mají pak srovnání toho, jak na tom jejich děti jsou, třeba ve čtení.

Myslím, že tahle situace může hodně přiblížit školu rodičům. Vidí, jak je vyučování náročné a někteří si pak Vaší práci určitě víc cení. Chtěl bych se zeptat i přímo na Vás. Jak jste se vlastně rozhodla, že se stanete učitelkou?

Nevím, já to tak měla nastavené asi od mala. Původně jsem teda chtěla být učitelkou v mateřské škole. To mi nevyšlo, udělala jsem vychovatelství, dodělala si školu a nastoupila jsem jako učitelka. Od roku 1996 jsem ve Staré Vsi. To už je také pár pěkných let.

A učila jste předtím i někde jinde?

No já byla nejdřív jako vychovatelka v dětském domově při zvláštní škole v Hranicích. Pak jsem byla ve školní družině v Horní Moštěnici, dodělala jsem si učí-



telství pro první stupeň na vysoké škole v Ostravě. A pak jsem přešla do Staré Vsi.

A vzpomenete si na některého Vašeho oblíbeného učitele z dětství?

Já měla strašně ráda paní učitelku Špalkovou z Horní Moštěnice. To byla moje třídní. Nejen vynikající pedagožka, ale i člověk. Její hodiny mi hodně daly.

Co Vám přijde na povolání učitelky nejlepší a který předmět nejraději učíte?

Nejvíc mě baví, když nám jde práce hezky od ruky. Když vidím úsměvy na tvářích a vidím u dětí pokrok. Už přes 15 let učím prvňáky, takže tam je ten pokrok vidět nejlíp. A to mně dělá radost.

Co se týče předmětů, tak klasika český jazyk nebo matematika jsou na učení vždycky největší fuška. Já milovala pracovní nebo výtvarné výchovy. Moc ráda něco tvořím a tam jsem se mohla s dětma realizovat.

Tak snad se Vám bude dál dařit. Moc děkuji za rozhovor a ještě máte prostor na vzkaz čtenářům.

Jestli tedy můžu, tak bych za nás za všechny učitelky chtěla moc poděkovat rodičům. Za to, jak se k téhle nelehké situaci postavili. Přes noc se sami stali učiteli a my víme, že to pro ně není lehké. Moc si ceníme jejich spolupráce.

rozhovor vedl Miloš Pacek

Zpravodaj obce Říkovice vydává obec Říkovice pro občany obce v nákladu 200 kusů. Vydání: prosinec 2020. ročník IV., číslo 2.

Redaktor: Miloš Pacek

Autoři textů: Miloš Pacek, Radomír Možiš a Radomír Vlach

Autoři fotografií: Miloš Pacek, Radomír Vlach, Pavel Vlach, Ivana Opletalová, Jan Theimer, Tomáš Holeček, Lukáš Janík (clovekavira.cz)

Tisk: LUMA trading s.r.o.

Další informace: www.rikovice.cz a www.sdhrikovice.cz

Kontakt: rikovice@rikovice.cz